

umoden, skal der ikke gøres væsentlige Ændringer eller stærkes i den? I 1886 blev der nedsat en Kommission, som bestod af ret kyndige Mænd. Nu vil det ærede Medlem have, at der skal ned sættes en ny Kommission — saaledes udtrykte det ærede Medlem sig; ved at læse, hvad han har skrevet, kom jeg til et andet Resultat. Det ærede Medlem forlanger nemlig, at de jærnbanehøvdigste Mænd i Rigsdagen skulle træde sammen — hvorledes disse jærnbanehøvdigste Mænd skulde udfindes, er der ingen Anvisning givet paa — de skulle konferere med nogle Jærnbane teknikere, og saa skulle de tage Sagen i deres Haand. Det, man tidligere nævnte i den Retning, var en parlamentarisk Kommission, hvor Rigsdagen tog Sagen i sin Haand og vilde være den afgørende. Det har Regeringen altid modsat sig. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlems Mening er, det ser man ikke klart, men at han sætter Ministeren eller Regeringen ud af Spillet er ganske klart, og det vil Regeringen selvfølgelig ikke finde sig i. Det er altsaa det ærede Medlems Forlangende over for en Plan, som er fremkommen fra en Kommission, som har været behandlet gentagende i Tingene, som Folketinget har vedtaget i Jyør, som Landstinget sympatiserede med i Jyør, som Kjøbenhavns Kommune har tiltraadt paa den Maade, at man har kunnet faa maageskiftet med Kommunen om de fornødne Arealer! Kommunen har i mange Aar været stillet saaledes, at den ikke kunde disponere over betydelige Arealer. Nu ofrer Kommunen ikke saa lidt, men bliver til Gengæld stillet saaledes, at den ved, hvad den kan disponere over, og dens moraliske Forpligtelse til at reservere visse Arealer til Statens Brug ophører. I Jyør blev der sluttet en Overenskomst mellem delegerede fra Jænderisministeriet og Kommunen, en Overenskomst, der senere skulde godkendes her. Efter at saa vel Folketinget som Landstinget havde ytret sin Sympati for Sagen, afsluttede Ministeriet i Aar en Overenskomst med Kommunen, der er godkendt fra begge Sider, og der er vel Tøse til at tro, at begge Tingene ønskede en saadan Overenskomsts Afslutning. Nu vil det ærede Medlem have, at man uden videre skal desavouere Ministeren, og det finder jeg mig ikke i i Tavshed. Den Plan, der nu foreligger, er som sagt forberedt paa den her nævnte Maade, den er vedtagen af Folketinget i Jyør og vedtagen af Landstinget i Aar efter mange Maanedes Underjøgelse og efter grundig Debat, og jeg kan ikke gøre for, at det ærede Medlem var iyg den Gang. Jeg tror ikke, at det vilde have gjort nogen Forandring, om det ærede Medlem havde

været her, men det er jo beklageligt nok. Den er af dette Ting sendt ned til Folketinget som Tilbud; Folketinget har vedtaget den og sendt den her op med Ændringer, som den ærede Ordsfører har tiltraadt, og den ærede Ordsfører erklærer jo, at der af Betænkninger, Kommissionserklæringer, ministerielle Erklæringer, Kort og Planer har foreligget saa meget, som vel nogen Siinde ved et Forslag. Hvis den Sag ikke er moden, der er vedtagen af begge Ting gentagne Gange, forstaar jeg det ikke, og derfor maa jeg paa det bestemteste fraraade, at man stærker den i Stykker ved at stemme for det ærede Medlems Forslag.

Hovedpunktet for mig er følgende: Man vedtager her en Plan, som ikke vil koste mere end det, det ærede Medlem i Birkeligheden ønsker vedtaget, thi naar hans egen Plan skal fremmes, bliver det en større Nutidsudgift end den, jeg tillader mig at kalde paa. Det ærede Medlems Plan har den Fejl, at dermed er man færdig for al Fremtid, man er ikke sikker paa sine Udvidelser. Regeringens Plan har det absolutte Fortrin, at den tager Sigte paa Fremtiden; man gennemfører noget nu, men man staar ganske frit over for, naar man vil gennemføre Resten, og jeg har vedkendt mig, den Anstuelse, at det ikke vil ske saa snart. Jeg tror det ikke, andre kunne have en anden Mening, og der er jo ingen, der ved, hvorledes Forholdene ville udvise sig. Jeg tror det nu ikke, og det behøves heller ikke. Selvfølgelig maa der ske nogle Væmpelser paa den nuværende Personstation, men det hele og store: atter at flytte hele Gods- og Persontrafikken sammen, kan udskydes, saa længe man vil, og der staa begge Ting fuldstændig frit. Det, Regeringen foreslaar, er en Plan, som kan udskydes i Fremtiden, saa langt det skal være, en Kamme, der kan være fuldkommen fuldstående til enhver Tid, hvor alle Udvidelsesmuligheder ere til Stede. Det kan være meget godt, at det ærede Medlem ser mange Enkeltheder, det kan være, at det ærede Medlem kan se stærkere paa Enkeltheder end jeg, det skal jeg ikke tvistes om; det ærede Medlem kan maasse se mange Træer, men Skoven ser det ærede Medlem ikke, Helheden, det, det kommer an paa, ser han ikke. Det, det kommer an paa, er, at man engang i Fremtiden kan komme til store Udvidelser — ingen kan vide, naar det kommer —, at man saa kan sige, at den Lovgivningsmagt, der i sin Tid sad, gjorde det rigtige, den præjudicerede intet, den gjorde, hvad der var nødvendigt i Øjeblikket, men lod Fremtiden være aabent. Jeg vilde meget beklage, om dette Ting skulde komme til det Resultat, som det